

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jana Dvořáka v právní věci žalobkyně: **M. S.**, zast. JUDr. Janou Hüblerovou, advokátkou, se sídlem Praha 9, Pod Pekárnami 245/10, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2006, č. j. 1 Ca 9/2006 - 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na účet její právní zástupkyně JUDr. Jany Hüblerové, advokátky, náklady řízení v částce 2856 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného (Magistrát hl. m. Prahy, Odbor občansko-právních agend) ze dne 13. 7. 2006, č. j. S-MHMP 198664/2006 RO 109/2006, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1 ze dne 31. 3. 2006, č. j. R 2028/2005, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Za naplnění skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích byla žalobkyni podle § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1 a § 49 odst. 2 téhož zákona uložena pokuta ve výši 500 Kč a současně jí byla podle § 79 odst. 1 uvedeného zákona uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1000 Kč.

K odvolání žalobkyně bylo prvoinstanční rozhodnutí žalovaným potvrzeno. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že prvostupňový správní orgán učinil dostupná skutková

zjištění ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a nepochybil ani při právním hodnocení věci, když dospěl k závěru, že jednání kladené žalobkyni za vinu bylo provedeným řízením bezpečně prokázáno a je nutno je hodnotit jako přestupek. Žalovaný dospěl k závěru, že jednání žalobkyně nelze hodnotit jako nutnou obranu vzhledem k tomu, že se nevztahovalo k trvajícimu nebo hrozícimu útoku, ale je nutno je považovat za oplácení předešlého útoku ze strany B. M., resp. za vzájemné napadení. Pro tento závěr podle žalovaného svědčí to, že žalobkyně uvedla, že nevěděla jestli ji bude B. M. napadat dál, což znamená, že jeho útok již netrval a ani přímo nehrozil a také svědecká výpověď J. Z., která před prvostupňovým správním orgánem uvedla, že v kavárně zůstal muž, který stále nadával žalobkyni a pak ji udeřil rukou do obličeje. Žalobkyně muži vrátila facku, přičemž muži srazila brýle. Z výrazu „vrátila facku“, použitého svědkyní jednoznačně vyplývá, že v dané situaci již nešlo o potřebu se bránit určitému útoku, ale že již šlo o oplácení, resp. vzájemné napadení.

Žalobkyně následně podala proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu u Městského soudu v Praze, v níž namítala, že žalovaný potvrdil chyby, jichž se dopustil prvostupňový správní orgán, spočívající v nesprávném vyhodnocení výpovědi svědků a opomenutí posoudit jednání žalobkyně podle ust. § 2 zákona o přestupcích. Podle názoru žalobkyně žalovaný na základě nesprávného vyhodnocení výpovědi svědků došel k chybným závěrům o průběhu předmětné události, neboť z výpovědi svědků shodných s výpovědí žalobkyně přesvědčivě vyplývá, že osobou, která předmětnou situaci vyvolala (útočníkem), byl pan B. M. a že jednání žalobkyně bylo bezprostřední obranou proti fyzickému napadení panem B. M., které směřovalo k zastavení tohoto útoku, přičemž jedinou rozpornou výpovědí (tj. v rozporu se shodným tvrzením žalobkyně a svědků) je výpověď pana B. M. Podle výpovědi svědků (opět v souladu s výpovědí žalobkyně) intenzita útoku pana B. M. (vyhrožování mj. zabitím, úder do tváře, kopnutí do boku/zad) značně přesahovala intenzitu obrany žalobkyně (bezprostřední obrana pouze rukama, v jejímž důsledku byl pan B. M. poškrábán a polit vodou). Žalovaný postupoval nesprávně, když jednání žalobkyně neposoudil podle § 2 zákona o přestupcích vymezujícího podmínky nutné obrany. Při uvážení přiměřenosti obrany žalobkyně žalovaný opomenul vzít v úvahu, že se jednalo o odvrácení útoku (doprovázeného vyhrožováním násilím) vedeného agresivním způsobem fyzicky silnějším mužem proti fyzicky slabší ženě, útok pana B. M. dosahoval značně větší intenzity než obrana žalobkyně proti tomuto útoku, mírnější obrana žalobkyně nestačila k zastavení útoku pana B. M., který i přes obrannou reakci žalobkyně v útoku pokračoval a intenzitu tohoto útoku stupňoval. Žalobkyně má za to, že žalovaný dezinterpretoval výpověď žalobkyně, neboť z formulace „jelikož jsem nevěděla, jestli mne bude napadat dále, tak jsem se začala bránit...” nijak nevyplývá, že by žalobkyně na pana B. M. útočila poté, co jeho útok již skončil. Podle názoru žalobkyně je zřejmé že se jednalo o nutnou obranu, přičemž ve výpovědi žalobkyně zmiňovaná nejistota co do chování pana B. M. spočívala v důvodné obavě, že jeho útok bude pokračovat. S ohledem na shora uvedené žalobkyně navrhla, aby Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného zrušil a uložil žalovanému uhradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že na základě výpovědi žalobkyně dospěl k závěru, že v dané chvíli již ani nehrozil, ani netrval útok B. M., takže za této situace nejsou splněny podmínky pro hodnocení jednání žalobkyně jako nutné obrany podle § 2 odst. 2 zákona o přestupcích. Takovýto závěr pak podporuje i svědectví J. Z., která uvedla, že žalobkyně panu B. M. vrátila facku, tedy že útok oplácela. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 12. 2006, č. j. 1 Ca 9/2006 - 37, rozhodnutí žalovaného zrušil a dále rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 7414,50 Kč k rukám jejího právní zástupce do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poukázal na ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, podle kterého je přestupkem jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájmy společnosti. Zákon o přestupcích však v § 2 odst. 2 vymezuje okolnosti, které tuto vlastnost jednání vylučují. Jsou jimi nutná obrana (písm. a) a krajní nouze (písm. b). Jednání v nutné obraně a krajní nouzi není přestupkem pro nedostatek jeho materiálního znaku, a protože takové jednání zákon dovoluje, jsou nutná obrana a krajní nouze zároveň okolnostmi, které vylučují jeho protiprávnost. Podle názoru soudu žalovaný pochybil, když jednání žalobkyně nehodnotil podle ust. § 2 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích vzhledem k tomu, že ze strany žalobkyně se jednalo o odvracení útoku. Soud dospěl k závěru, že pan B. M. situaci vyprovokoval a byl útočníkem. Žalobkyni verbálně napadal, udeřil ji do tváře a kopnul do zad. Těmto útokům byla žalobkyně oprávněna se bránit, neboť útok pokračoval a hrozilo nebezpečí, že bude zraněna. Její obrana nebyla zřejmě nepřiměřená, když pana B. M. udeřila do obličeje a polila vodou. O tom, že šlo o trvající útok ze strany pana B. M. svědčí skutečnost, že se k žalobkyni neobrátil zády a v útocích se snažil pokračovat i poté, kdy mezi něj a žalobkyni vstoupila svědkyně J. Z., která se mu snažila v útoku zabránit. Soud hodnotil, zda obrana ze strany žalobkyně byla přiměřená a odpovídala povaze a nebezpečnosti útoku a dospěl k závěru, že obrana žalobkyně mohla být silnější vzhledem ke zranění pana M. V žádném případě však vzhledem k povaze útoku nebyla přehnaná. Z tohoto důvodu mělo být chování žalobkyně hodnoceno podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích.

Ve včas podané kasační stížnosti žalovaný (dále jen „stěžovatel“) namítá porušení ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích, vzhledem k tomu, že jednání žalobkyně bylo napadeným rozsudkem hodnoceno jako nutná obrana. Stěžovatel předesílá, že celý konflikt byl vyvolán příslušníkem rodiny S., který napadl přítelkyni pana B. M. paní Z. B. kvůli údajnému neodklizení psího exkrementu, který však uklizen byl. Pan B. M. poté navštívil kavárnu M. S., aby si na tuto skutečnost stěžoval, přičemž došlo k incidentu, při kterém žalobkyni napadl, za což byl v samostatném přestupkovém řízení postižen. Podle stěžovatele nešlo v daném případě o nutnou obranu, a to z následujících důvodů. Sama žalobkyně ve své svědecké výpovědi před prvostupňovým správním orgánem uvedla: „Otočila jsem se k němu (B. M.) zády a v tom okamžiku mi dal zezadu rukou facku a pak mě kopnul nohou do boku. Jelikož jsem nevěděla, jestli mě bude napadat dál, tak jsem se začala bránit a muže jsem škrábala do obličeje, přičemž mu spadly brýle. Domnívám se, že by muž v mém napadání nepřestal.“ Stěžovatel je na základě uvedené výpovědi žalobkyně toho názoru, že v inkriminované situaci již útok ze strany pana B. M. netrval ani nehrozil, takže se za dané situace nemohlo jednat o nutnou obranu, ale že jednání žalobkyně je nutno hodnotit jako samostatný útok, resp. vzájemné napadení, příp. oplácení. Stěžovatel rovněž poukazuje na nepřiměřenost údajné obrany žalobkyně, která svým jednáním (poškrábáním) způsobila panu B. M. rozsáhlá zranění na obličeji a rukou, zcela neodpovídající jednání, které by mělo mít charakter obrany. Pro uvedené závěry podle názoru stěžovatele svědčí i svědecká výpověď paní J. Z., která mimo jiné uvedla, že žalobkyně panu B. M. facku vrátila, přičemž mu srazila brýle. Z použitého výrazu „vrátila“ stěžovatel usoudil, že nešlo o obranu, ale o oplácení útoku. Stěžovatel dále namítá, že soud při ověřování průběhu skutkového děje vyslechl na návrh právního zástupce žalobkyně pouze žalobkyni, avšak v rozporu se zásadou objektivní pravdy nevyslechl ani druhého účastníka konfliktu B. M., ani svědky incidentu. S ohledem na shora uvedené skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2006, č. j. 1 Ca 9/2006 – 17, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje s rozsudkem Městského soudu v Praze a to jak s výrokem rozhodnutí, tak i s jeho odůvodněním. Podle názoru žalobkyně jsou tvrzení žalovaného v kasační stížnosti totožná

jako jeho argumentace v napadeném rozhodnutí, tedy tvrzení, se kterými se Městský soud v Praze v napadeném rozsudku již zcela správně vypořádal. K tvrzení stěžovatele ohledně porušení zásady objektivní pravdy žalobkyně uvádí, že žalovaným nebyl výslech pana B. M. ani ostatních svědků incidentu navrhován, přičemž soud mohl vyjít ze zaprotokolovaných výpovědí jednotlivých svědků uvedených ve správním spise stěžovatele. Vzhledem k výše uvedenému není podle názoru žalobkyně kasační stížnost důvodná, neboť není splněna ani jedna z podmínek uvedených v ust. § 103 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.). Na závěr žalobkyně uvedla, že kasační stížnost je nepřípustná ve smyslu ust. § 104 odst. 2 s. ř. s., neboť sám stěžovatel v předmětné věci znovu rozhodl rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru občanskoprávních agend, č. j. S-MHMP 198664/2006 Ro 8/2007, ze dne 16. 2. 2007, kterým původní rozhodnutí prvostupňového správního orgánu zrušil, v důsledku čehož kasační stížnost směřuje pouze proti výroku o nákladech řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele na nesprávné posouzení věci soudem v předcházejícím řízení spočívající v tom, že Městský soud v Praze nesprávně posoudil jednání žalobkyně jako nutnou obranu.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Podle protokolu o ústním jednání ve věci přestupku, svědkyně N. P. dne 11. 1. 2006 vypověděla, že v kavárně pracuje jako servírka a dne 8. 9. 2005 byla v práci. Do kavárny po poledni vešel muž patřící k paní, která venku venčila psa, a byl velmi rozčilený. Hledal majitele kavárny. Žalobkyně mu řekla, že majitelkou je ona. Muž začal žalobkyni nadávat, a pak jí dal rukou facku do obličeje a ještě jí kopl nohou do boku. Žalobkyně se začala bránit tak, že muže škrábala do obličeje, přičemž mu spadly brýle, a pak na něj vylila čistou vodu ze sklenice.

Podle protokolu o ústním jednání ve věci přestupku svědkyně J. Z. dne 15. 12. 2005 vypověděla, že dne 8. 9. 2005 seděla v kavárně u stolku a čekala na žalobkyni, která má prostory kavárny v pronájmu. Z ničeho nic do kavárny vtrhnul muž a žena, která držela na ruce psa. Sháněli se po majiteli kavárny. Když žalobkyně řekla, že je to ona, tak jí začali

nadávat a křičet na ní. Pak paní se psem odešla a v kavárně zůstal jen muž (B. M.), který stále žalobkyni nadával, a pak ji udeřil rukou do obličeje. Žalobkyně muži vrátila facku, přičemž muži srazila brýle. Pak se začali pošťuchovat a muž opět žalobkyni vyhrožoval, že ji zabije, že ji vyhodí, že je mafie a kopnul žalobkyni nohou do zad. Když to svědkyně viděla, tak se mezi ně postavila. Muž stále nadával a pokoušel se znovu otevřít hádku, snažil se přes svědkyni dosáhnout na žalobkyni, čemuž svědkyně zabránila tím, že ukročila směrem k muži a on na žalobkyni nedosáhl.

Podle protokolu o ústním jednání ve věci přestupku B. M. dne 7. 12. 2005 vypověděl, že žalobkyni řekl, že se diví, že s jejím chováním může provozovat tuto živnost a že si počká, až udělá nějakou chybu a bude si na ni stěžovat. Poté odcházel pryč z kavárny. V okamžiku, kdy se otočil, byl žalobkyní napaden tím způsobem, že jej udeřila zezadu do temene hlavy skleněným předmětem, přičemž byl něčím polítý a poté dostal zezadu ránu do obličeje rukou, až mu spadly brýle. V tom okamžiku jej žalobkyně škrábala do obličeje a na pravou ruku. Přišla k němu ochranka, která mu řekla, že mu teče z hlavy krev. Poté si vzal z pultu ubrousek a otřel si krev z obličeje. Musel vyhledat lékařské ošetření, lékařskou zprávu doložil Policii ČR, pracovní neschopnost mu vznikla asi na 10 dní. Na závěr konstatoval, že on nikoho nenapadl.

Podle protokolu o ústním jednání ve věci přestupku žalobkyně dne 10. 1. 2006 vypověděla, že dne 8. 9. 2005 byla v kavárně, kde probíhala kontrola hygieny. Najednou do kavárny přišel muž (B. M.) a ptal se po majiteli kavárny. Žalobkyně mu řekla, že je to ona, a co si přeje. Muž jí řekl, že nějaký Ukrajinec vyhrožoval jeho ženě. Žalobkyně vůbec nepochopila souvislosti, myslela si, že došlo k nějakému konfliktu v kavárně. Muž jí řekl, že zařídí, aby už dále nemohla pracovat, a že určitě nemá platné doklady. Dále žalobkyni osočoval, že je tu „na černo“ a vulgárně ji ponižoval před ostatními lidmi v kavárně. Chtěla si to s ním vysvětlit, ale s mužem se nedalo mluvit, tak mu řekla, ať jde pryč. Otočila se k němu zády a v tom okamžiku jí dal zezadu rukou facku, a pak jí kopnul nohou do boku. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nevěděla, jestli jí bude napadat dál, tak se začala bránit a muže škrábala do obličeje, přičemž mu spadly brýle. Žalobkyně se domnívá, že by muž v jejím napadání nepřestal. Na otázky prvostupňového správního orgánu žalobkyně odpověděla, že B. M. neudeřila skleněným předmětem do obličeje, pravděpodobně ho při své obraně škrábala do obličeje a do ruky jej neškrábala, protože rukama rozhazoval kolem sebe.

Podle § 2 odst. 2 zákona o přestupcích je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.

Podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích přestupkem není jednání, jímž někdo odvrací přiměřeným způsobem přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem.

Podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním.

Podle soudní judikatury je nutná obrana přípustná proti útoku přímo ohrožujícímu jakýkoli zájem chráněný trestním zákonem. V této souvislosti má Nejvyšší správní soud za to, že pro trestnost přestupků musí platit obdobné principy a pravidla jako v případě trestných činů. V této souvislosti lze poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, ve kterém Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval,

že „*Trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů*” a že „*pro trestnost jednání musí být naplněna i materiální stránka deliktu a krajní nouze je stavem vylučujícím protiprávnost jednání naplňujícího formální znaky deliktu*”. Tutéž zásadu lze vztáhnout i na právní posuzování přestupků. Přestupkem může být pouze protiprávní čin. Chybí-li znak protiprávnosti, nelze odpovědnost za přestupek vyvozovat, protože se pak jedná o dovolené jednání, které, ačkoliv se svými znaky podobá přestupku, nenaplnuje skutkovou podstatu přestupku a není ani nebezpečné pro společnost. Přestupkem proto nemůže být jednání, které formálně přestupku odpovídá, ale není dána jeho protiprávnost. Okolnosti vylučující protiprávnost mohou vyplývat přímo ze zákona nebo z obecných právních principů. Správní orgán rozhodující o uložení sankce za správní delikt (přestupek) přitom musí přihlížet k okolnostem, které protiprávnost sankcionovaného jednání vylučují, včetně skutečností zakládajících stav nutné obrany. Kromě nutné obrany ještě zákon o přestupcích mezi okolnosti vylučující protiprávnost řadí také jednání v krajní nouzi v ust. § 2 odst. 2 písm. b) a jednání na příkaz v ust. § 6.

Nutná obrana nesmí být nepřiměřená povaze a nebezpečnosti útoku. Přiměřenost nutné obrany znamená tedy především to, že obrana odpovídá povaze a nebezpečnosti útoku. Jde tu o poměr mezi intenzitou útoku a obrany. Nutná obrana musí být natolik intenzivní, aby útok odvrátila, může tedy být i silnější než útok, avšak nesmí být přehnaná. Vedle samotné intenzity útoku je zde ještě jedno hledisko důležité pro hodnocení přiměřenosti nutné obrany, a to poměr škody, která hrozí z útoku a která je nutnou obranou způsobena. Při jednání v nutné obraně lze útočníkovi způsobit i větší škodu než z jeho útoku hrozila. Mezi škodou hrozící a způsobenou však nesmí být hrubý nepoměr.

Z obsahu výše uvedených protokolů o ústním jednání pořizovaných před správním orgánem má Nejvyšší správní soud za prokázané, že jako první zaútočil B. M., když žalobkyni nejprve začal napadat nevybíravými výrazy a poté jí udeřil rukou do obličeje a kopl ji nohou. Žalobkyně se poté začala bránit tím způsobem, že B. M. škrábla do obličeje, přičemž mu spadly brýle. Z fotodokumentace ve správním spise vyplývá, že jej dále také poškrábala na ruce.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se jednalo o situaci, kdy B. M. celou situaci vyprovokoval, jako první zaútočil a žalobkyně se bránila. Zranění (poškrábání), jež žalobkyně B. M. způsobila, nejsou nepřiměřená ve srovnání s těmi, jež jí v důsledku útoku B. M. hrozila. Obranu žalobkyně spočívající v tom, že B. M. poškrábala, nelze v žádném případě považovat za nepřiměřenou či přehnanou, neboť žalobkyně použila k obraně stejné prostředky (ruce) jako B. M. k útoku (ruce, nohy) a také s ohledem na to, že se jednalo o situaci, kdy muž útočil proti ženě, tedy fyzicky silnější útočil na fyzicky slabšího.

Zákon o přestupcích dále u podmínek nutné obrany stanoví, že se musí jednat o přímo hrozící nebo trvající útok. I tato podmínka nutné obrany byla podle názoru Nejvyššího správního soudu v posuzovaném případě splněna, neboť jednání žalobkyně bezprostředně navazovalo na útok B. M. a nikdo, tedy ani žalobkyně v daném okamžiku rozhodně nemohl vědět, zda B. M. bude v útoku pokračovat či nikoliv. Z ničeho nevyplývá, že by B. M. dal jakkoli najevo, že již ve svém útoku na žalobkyni nehodlá pokračovat, ba naopak, ze svědecké výpovědi J. Z. plyne, že B. M. chtěl vůči žalobkyni v útoku i nadále pokračovat. B. M. přestal v útoku až poté, co mu bránci se žalobkyně shodila brýle. Pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně nevěděla jestli ji bude B. M. napadat dál, což podle žalovaného znamená, že útok již netrval a ani přímo nehrozil, pak Nejvyšší správní soud s tímto názorem žalovaného nesouhlasí, neboť má s ohledem na výše uvedené za to, že za dané situace útok stále hrozil, přičemž i sama žalobkyně nepochybně musela mít subjektivně pocit, že útok stále trvá a hrozí jí nebezpečí, že bude zraněna.

K námitce stěžovatele, že Městský soud v Praze při ověřování průběhu skutkového děje vyslechl pouze žalovanou, avšak v rozporu se zásadou objektivní pravdy nevyslechl svědky incidentu, ani druhého účastníka konfliktu pana B. M., Nejvyšší správní soud konstatuje, že v ust. § 77 odst. 2 s. ř. s. je stanovena možnost, nikoliv povinnost soudu zopakovat či doplnit důkazy provedené správním orgánem. Z protokolu o jednání konaném dne 5. 12. 2006 u Městského soudu v Praze vyplývá, že soud provedl důkaz správním spisem a to zejména výpovědí J. Z., N. P. a výpovědí žalobkyně, rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 31. 3. 2006 a rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 7. 2006. V průběhu jednání pak byla soudem vyslechnuta žalobkyně. Městský soud v Praze přezkoumával napadené rozhodnutí žalovaného, a jestliže za této situace považoval důkazy shromážděné správním orgánem ve správním spise za dostatečné, s tím, že dokazování dále doplnil o výslech žalobkyně, považuje Nejvyšší správní soud takovýto postup Městského soudu v Praze za správný, v souladu se zákonem a také v souladu se zásadou procesní ekonomie, neboť další dokazování prostřednictvím svědků, kteří již byli řádným a dostatečným způsobem vyslechnuti v průběhu správního řízení při zjišťování skutkového stavu věci správním orgánem, by nepřineslo nic nového.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud jde o náklady řízení o kasační stížnosti, považuje Nejvyšší správní soud za oprávněné náklady žalobkyně za jeden úkon právní služby (sepsání vyjádření ke kasační stížnosti) po 2100 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f/ téže vyhlášky), dále náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky v celkové výši 300 Kč, celkem tedy 2400 Kč. Zástupkyně žalobkyně již v řízení o žalobě doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto podle § 57 odst. 2 s. ř. s. patří k nákladům řízení rovněž částka odpovídající této dani, která činí 19 % z částky 2400 Kč, tj. 456 Kč. Bylo tedy rozhodnuto tak, že stěžovatel je povinen zaplatit žalobkyni na účet jejího právního zástupce náklady řízení v celkové výši 2856 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu